

на спомин 7. XII 1903

І

Відозвіться, ниви сонні,
І заграйте, чорні бори,
Свої думи невгомонні
Над верхами Черногори!

Застогніть, старі могили,
Серед ночі на розстаю!
Відгукнися, рідний краю,
Звуком радості і сили!

Се прийшов до нас в гостину,
На заслужені поклони,
Той, що пісню, як дитину,
І як пташку у долоні,

І як рідну доню мати,
І як квітку серед суші,
Викохав, навчив співати,
Щоб кріпила наші душі;

Щоб безмежною тугою,
Звуком радості і болю
Зігрівала нас до бою
За добро, красу і волю!

Щоб знімала нас угору

Від буденного болота
До небесного простору,
Там, де сяє зоря злата,

Де пресвітлими лучами
Пломеніють ідеали!
Відгукніться громом, скали!
Се цар звуків поміж нами!

II

Іде в осінню ніч
степами,
І сльози кануть з віч
огнями.
Пускає пісні вдаль,
як птиці,
Як струї срібних фаль
з керниці,
Як громи чорних хмар,
як тучі!
В долоні криє твар
дрижучі...
«Чому мій вольний спів
так гине,
Як гомін віщих слів
в пустині?
Чому звук моїх струн
конає,
Як відблиск ясних лун
за гаєм?
Як той підтятий квіт
на полі,
Як сполин кращих літ
в неволі?
І чи діжду я днів
чудесних,
Щоб вам пісень завів
воскресних?..
Іде в осінню ніч

степами,
І сльози кануть з віч огнями.

III

Минеться ніч, розвієсь тьма,
Проснись чорний сон.
Настане день! Життя, весна
Загляне до вікон.
Та нім мине недолі час,
Нім щастя зацвітуть квітки,
О пісне! — не кидай ти нас,
Дзвени, дзвени, дзвени!

В лихій добі, в важкій борбі
Мутиться людський ум.
Нехай же він епічне собі
Хоть хвилю серед дум.
Най позабуде брязк оков
І звірства боротьби,
Під свою білу хоругов
Горни ти нас, горни!

Минеться ніч, розвієсь тьма,
Проснись чорний сон.
Настане день! Життя, весна
Загляне до вікон.
Та нім мине недолі час,
Нім щастя зацвітуть квітки.
О пісне! — не кидай ти нас!
Дзвени, дзвени, дзвени!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Велетам»](#);

Цикл був надрукований у журналі «Літературно-науковий вісник» (Львів, 1904, кн. 1), а потім увійшов до збірки «Над рікою» (1905).